

en Sag af den omhandlede Art, i de særegne Tilfælde, som man har udpeget, og hvor Sagens behørig Fremme gjør det fornødent, om ikke der Retten kan handle paa den Maade, som Udvalget har fundet sig foranlediget til at indstille. Jeg tør ligeledes henholde mig til, hvad jeg tidligere har yttret om de Grunde, der have fremkaldt vor Indstilling, Grunde, hentede fra Naturen af den Virksomhed, der, saaledes som vi have opfattet Loven, er anvist Rigsretten, hvilken Virksomhed efter Lovudkastet deler sig i en dobbelt Retning, og ikke blot bestaaer i en dømmende, men ogsaa i en undersøgende Virksomhed. Jeg kan ikke tiltræde, hvad der fra den høitværede Justitsministers Side er yttret angaaende Behandlingsmaaden af Sager af den Natur, og, dersom man vil forfølge de Anstuelser, der i den Henseende ere fremsatte, saa synes det mig, at de Fortrin, man har villet tilægge Rigsretten, saa at sige svinde bort, eller at de svinde bort i en af deres allervæsentligste Dele. Man siger, at man vil have Anklageproces, man vil have Offentlighed, man vil have Mundtlighed ved Rigsretten. Hvad vil det sige, naar hele den Deel af en Sags Behandling, hvorpaa Dommen skal hvile, indklædes i saadanne Former, at de Forrettigheder, man saaledes vil forskaffe Rigsretten, derved ophæves? Hvad nytter det, at man i saadanne Tilfælde lader hele Undersøgelsen, af hvilken Beviset skal fremgaae, behandle efter de almindelige Regler for criminelle Sager, lader optage hemmelige Forhør, ved hvilke Tiltalte og hans Forsvarer ikke maae være tilstede, og, naar man saaledes har samlet gloende Kul paa Tiltaltes Hoved, saa slutter man den ordinære Retsbehandling, aabner Rigsrettens Protokol og siger: „nu kan Rigsretten domme paa den Grund, som saaledes er lagt“. Paa denne Maade har Udvalget ikke opfattet Rigsrettens Betydning, og jeg troer virkelig, at det ikke kunde have dens Betydning i Folkemeningen. Men, naar man ikke opfatter Rigsrettens Stilling paa denne Maade, naar man betragter dens hele Virksomhed i den dobbelte Retning, hvorom der er Tale, saa formener jeg ogsaa — og de øvrige Medlemmer af Udvalget have formeent

det Samme —, at man bør indrette Loven om Rigsretten paa den Maade, at den kan passe paa de flere forskellige Slags Sager, der efter Grundloven kunne komme under denne Domstols Behandling. Man maa ikke eensidigt fæste sit Blik paa de ministerielle Sager, hvor jeg meget gjerne indrømmer, og allerede tidligere har indrømmet, at de Betænkeligheder langtsfra ikke frembyde sig i den Grad, som finder Sted i Henseende til de andre Arter af Sager. Man maa huffe paa, at efter Grundloven hører under Rigsrettens Behandling nogle af de betydeligste criminelle Sager, som kunne reises. Skal nu Grundloven anvendes saaledes, at Rigsretten, ved at behandle de Sager, der overdrages den, vindiceres de Fortrin, som selve Loven vil gjøre gjældende, saa maa man indrette Loven paa en saadan Maade, at Rigsretten kan opfylde sin Bestemmelse ligesaavel i Henseende til den sidste Art af Sager, som i Henseende til de første. Det er med disse Anstuelser for Die, at Udvalget har gjort den Indstilling, som foreligger Thinget, og, naar man gaaer ud fra, hvad jeg har antaget at være det rette Forhold i Henseende til den undersøgende og dømmende Deel af Sagens Behandling, og, naar man holder for Die det hele Indbegreb af Sager, som efter Grundloven høre under Rigsretten, saa formaaer jeg virkelig ikke at indsee, at Rigsretten paa nogen Maade kan fyldestgjøre sin Opgave, uden naar man gjør saadanne Modificationer i Udcastet, som dem, hvorom der er gjort Indstilling. Det er ganske vist, at det staaer i Regjeringens Magt at undlade at bringe en saadan Sag for Rigsretten, som omtales i § 73 anden Deel. Det staaer ligeledes i Regjeringens Magt at bringe den derind, naar den vil, det vil sige ikke uden Folkethingets Samtykke. Følgelig kan det heller ikke nægtes at være muligt, at der ved Behandlingen af en saadan Sag kan finde Undersøgelse Sted ad den ordinære Retsvei og derefter de 2 Statsmagter kunne forene sig om, at denne Sag nu skal gaae ind for Rigsretten. Det kan finde Sted; men, naagtet det kan finde Sted, og, naagtet jeg vel kan tænke mig Forhold, hvor man vilde bruge en saadan Behandling, saa troer jeg dog ikke, at man skal bygge Loven paa